

sorgbeygður og lotinn í herðum. Myndin svarar til lýsingarinnar hjá Esajasi spámanni í 53. kapítula:—„... Á honum var engi fegurð, ekkert glæsilegt, að oss gæfi á að líta, ekkert álitlegt, er oss finndist til. Hann var fyrirlitinn og af mönnum yfirgefinn, undirorpinn harnukvælum, auðkenndur af sárum, líkur manni þeim, er menn byrgja fyrir andlit sín, svo fyrirlitinn, að vér möttum hann einskis.“

Þessi byzantíska frummynd var flutt frá Konstantinopel yfir til Ítalíu á fimmtu öld, og Orpheus-myndin varð ótíðari. Á 14. öld vann Giotto og fleiri listamenn að því, að sníða byzantísku myndina eftir ítalskri gerð, og færðu þannig nýtt líf í hana.

Í málverki því, er nefnist „Síðasta kvöldmáltíðin“, málaði Leonardo de Vinci svo að lokum Krists-mynd, er síðan hefir svo að segja eingöngu verið skoðuð sem fyrirmynd allra Krists-mynda.

Þýðing eftir Viðar.

Albumsblað.

Ef þú ert, vinur, vini þínum fjær
og veizt hann ber þig innst í huga sínum,
þá er hann þér í andans heimi nær,
ef andlitsmynd hans berðu' í sjóði þínum.

Því sérhver líking, litur, skuggamynd
oft lær oss meiri gleði' en allt hið sanna.—
Og draumar veita dögგှ်r himins lind,
þótt drjúpi' í vöku eitru höggormstanna.

Viðar.

